

A black and white portrait of a middle-aged man with dark, wavy hair, smiling slightly. He is wearing a dark suit jacket over a light-colored shirt. The background is a soft, out-of-focus landscape.

KOP VAN ZUID **BEN WIJNSTEKERS**

BIOGRAFIE

KEVIN KRAAN

odicola
Publishing b.v.

Ben Wijnstekers – *Kop van Zuid*
is een uitgave van:

Edicola Publishing bv
Postbus 2013
7420 AA Deventer
info@edicola.nl
www.edicola.nl

Tekst: Kevin Kraan
Corrector: Boudewijn Warbroek
Vormgeving: Peter Beemsterboer, beemsfoto.nl
Foto omslag: ANP
Fotografie: privéarchief Ben Wijnstekers, Marco Wijnstekers, ANP foto en
Nationaal Archief

ISBN 978-94-93432-40-6
NUR 489

© 2025 Kevin Kraan / Edicola Publishing bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt worden
in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, hetzij op enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

	Woord vooraf van de auteur	7
1	Bloemhof op Zuid	11
1	Daar werd thuis niet over gepraat	13
3	Vakkie P	16
4	Shirtje in de broek, kousen omhoog	18
5	Stappen met Peter Houtman	21
6	Dienblad vol kroketten	23
7	Het waren beesten, die gasten	24
8	Je voeten gaan kaputt!	26
9	Yoga met Ježek	30
10	Wim Jansen naar Ajax	34
11	Ruud Krol gaf me flink op mijn lazerij	36
12	Het EK’80: één groot fiasco	38
13	Een moderne back	41
14	Een razende aanvoerder	43
15	Ook Willem van Hanegem kan het tij niet keren	47
16	Het is maar goed dat er geen VAR was	51
17	Calimero-gedrag	55
18	Met zestien interlands was ik het meest ervaren	58
19	Was ik zó met mezelf bezig?	61
20	Miss Wet T-shirt-verkiezing	63
21	De snor van Ben	67
22	Ruud Gullit schudt de boel op	69
23	De stropdas van Mario Been	73

24	Het bankie van Gerard Meijer	75
25	Johan Cruijff komt	78
26	8-2 op de klote	81
27	Wij gaan winnen, alleen met hoeveel is de vraag	83
28	Alles werd van mijn lijf gerukt	87
29	Ik heb het horloge nog altijd liggen	90
30	De grote bek van Joop Hiele	94
31	De verkeerde spelers werden gehaald	95
32	De charge van René van der Gijp	99
33	WK 1986: de grootste teleurstelling van mijn leven	101
34	Van de ene smoes in de andere	108
35	Cynische Rinus	110
36	Met de pest in het lijf	112
37	Voordat ik er erg in had, was ik weg	116
38	Wijnstekers for president	120
39	Als een nachtkaaars ging het uit	124
40	Ik had de gemoederen kunnen bedaren	126
41	Het zwarte gat	129
42	Sjaak Troost was mijn redding	131
43	Dubai: strand, zwemmen, restaurantje	134
44	De hele inboedel was weg	137
45	Het moeten wel echte Feyenoorders worden	139
46	Een van de laatste der Mohikanen	141
47	Wat komen die oude lullen hier doen?	144
48	Ik wil je bedanken dat ik nog een klein meisje heb gehad	147
49	Eerst Feyenoord-lid, dan pas de geboorteaangifte	151
50	Mister Feyenoord	155
	BIJLAGE: Statistieken Ben Wijnstekers	159

WOORD VOORAF VAN DE AUTEUR

In 2017 is de hartslag van Ben Wijnstekers gemeten tijdens een wedstrijd van Feyenoord – niet zomaar een wedstrijd, het betrof de kampioenswedstrijd tegen Heracles. De meter sloeg bij de aftrap al 150 uit. Honderdvijftig hartslagen per minuut staat – afgaand op informatie van mensen die ervoor doorgeleerd hebben – gelijk aan drie minuten achter elkaar touwtjespringen, roeien op maximale inspanning of staand een heuvel opfietsen....

Het wetenschappelijk bewijs dat Feyenoord diep bij Wijnstekers zit, is er. Maar mag het een verrassing heten?

Wijnstekers groeide op steenworp afstand van De Kuip op. Hij kreeg het Feyenoord-gevoel mee van huis uit én voetbalde er in de jeugdopleiding. Hij speelde dertien seizoenen in Feyenoord 1 én was jarenlang aanvoerder van de ploeg. En óók na zijn carrière zou Wijnstekers de club op allerlei manieren vertegenwoordigen: als scout, als ambassadeur en als coördinator van de Feyenoord Soccer Schools.

Wijnstekers belichaamt nog altijd in alles dat wat aan “*een echte Feyenoorder*” wordt toegedicht: het harde werken, het wars zijn van praatjes en niet kleinzerig zijn. Op zijn 12de (in 1968) schrijft hij in het voorwoord van de jubileumuitgave *Feijenoord Zestig*: “*Dat ik één keer in ons stadion heb gespeeld [...] was iets geweldigs.*” Het zouden uiteindelijk 419 officiële duels voor hem worden, officieus zelfs 686. Van alle nog

levende spelers is Wijnstekers degene met de meeste wedstrijden voor Feyenoord.

Je zou zeggen dat het te rechtvaardigen valt om hem het etiket Mister Feyenoord op te plakken. Maar nee, dat vond Wijnstekers maar niks: *“Dan denk je toch aan een Wim Jansen of een Willem van Hanegem...”* Kop van Zuid dan? Ben dacht even na: *“Ja, ik ben een jongen van Zuid. Een gezicht van Zuid.”* Even zag je die zo kenmerkende pretoogjes van Ben oplichten. Ja, Kop van Zuid... Die titel voor zijn biografie voelde hij wel. Het typeert Wijnstekers. Ben is een bescheiden, bedaarde man, een groot contrast met de bloedfanatieke, snoeiharde speler die hij op het veld kon zijn. Of, zoals Hans van Breukelen in dit boek zegt: *“Ben was een regelrechte etterbak.”*

Vier maanden lang optrekken met Wijnstekers deed bij mij de vraag rijzen: *moet je wel zo fanatiek voor een club willen zijn?* Bij een 2-0 voorsprong in het volstrekt onbelangrijke oefenpotje tegen Wolfsburg kon hij nog nerveus lopen ijsberen. Tijdens het Champions League-voorrondeduel tegen Fenerbahçe stond hij al vroeg op zijn stoel om de Zweedse scheidsrechter – die floot voor een overtreding van Feyenoord – voor *“IKEA-lul”* uit te maken. Bij één van de interviewsessies voor dit boek op Varkenoord trof ik een onrustige Wijnstekers die regelmatig richting veld liep om de trainers van de Feyenoord Soccer Schools bij te sturen. *“Als je iets doet uit naam van Feyenoord, dan moet het wel goed zijn”*, verontschuldigde hij zich. En ook bij de reünie van de zogeheten Feyenoord Legends had Wijnstekers geen rust in zijn lijf. Hij liep een kwartier in de rondte om vrijwel elke oud-speler even te groeten, dan wel een hand op de schouder te leggen. Hij wilde hen maar zeggen: *“Wij, Feyenoord, koesteren je.”* Voor het lopend buffet leek hij die middag geen oog en tijd te hebben. Feyenoord gaat bij Wijnstekers vóór op het eten.

Als het over Ben gaat, dan gaat het vaak over de pech die hij heeft gehad. Wijnstekers geldt als symbool van de tussengeneratie, zowel bij Feyenoord als Oranje. Hij zag de generatie Van Hanegem-Jansen-Cruijff afzwaaien en de generatie Gullit-Van Basten-Koeman er als jonkies bijkomen. Het waren magere jaren voor Feyenoord en het Nederlands elftal. Prijzen zou hij nauwelijks winnen...

Maar goed, wat maakt het uit? Om Willem van Hanegem in dit boek te citeren: *“Met een beker in zijn hand is ‘ie voor mij echt niet een aardigere gozer.”* En daarbij: Als je 50 jaar voor je grote liefde mag werken, dan mag je niet mopperen. Wijnstekers is met de club vergroeid, en vice versa. Als hij binnenkomt, dan kun je je niet vergissen: Dáár komt Feyenoord binnen. Bestaat er voor De Kop van Zuid iets mooiers dan deze vaststelling?

Dit boek vertelt het verhaal van 50 jaar Ben Wijnstekers bij Feyenoord, verdeeld over 50 hoofdstukken – van zijn officiële debuut in 1975 tot nu. Het relaas van Wijnstekers wordt afgewisseld met bronfragmenten uit kranten, tijdschriften, radio en tv, én bijdragen van o.a. Willem van Hanegem, Ruud Gullit, Peter Houtman, Sjaak Troost, Mario Been, Wim Rijsbergen, Regi Blinker en Hans van Breukelen.

KEVIN KRAAN

1 | BLOEMHOF OP ZUID

‘Feyenoord is al sinds mijn kindertijd bepalend in mijn leven. Ik ben geboren (in 1955) en opgegroeid in de wijk Bloemhof, in Rotterdam-Zuid. Een wijk waar mensen een stoeltje voor de deur zetten, voor elkaar klaar stonden en dezelfde mentaliteit deelden: mouwen opstropen, hard werken, cynische humor en geen woorden maar daden. Wat je zei, moest je ook kunnen waarmaken. Dat was het pure Rotterdam-Zuid van toen.’

‘In Bloemhof werd je vanzelf gek gemaakt van Feyenoord. Elke zondag liep je met de hele buurt richting De Kuip: een optocht van supporters. De liefde voor de club ging door van vader op zoon – ook bij mij. Mijn vader Henk en mijn moeder Alie waren allebei bloedfanatiek. Mijn vader was al bij de allereerste wedstrijd in De Kuip in 1937.’

‘Voetbal was in mijn jonge jaren al snel alles voor me. Op mijn vijfde stond ik al uren met een bal te trappen tegen de deuren van een aardappelboer. Eerst met links, dan weer met rechts. Ik zie het nog zo voor me: twee enorme grijze loodsdeuren, recht tegenover mijn ouderlijk huis aan de Ridderspoorstraat.’

‘Later verplaatste mijn voetballen zich naar het pleintje in de buurt. Ik gooide mijn schooltas in de gang en weg was ik. Stond ik daar tussen de grote jongens. Ik was nog echt klein. Echt een jochie. Om me staande te houden tussen die jongens heb ik moeten leren uitdelen

en incasseren. Letterlijk vallen en opstaan. Dat heeft me gevormd. De bron van de voetballer die ik later ben geworden, ligt daar op dat pleintje in Bloemhof.’

‘Als je opgroeide in een volkswijk als Bloemhof, dan deed je mee aan de kerstbomenjacht. Elk jaar was de strijd: welke straat weet de meeste bomen te verzamelen? Op oudejaarsavond gingen die vervolgens in de fik. Dat kerstbomen *rausen* was een heftig gebeuren. Je jatte bomen van elkaar en verdedigde ze met je leven. Ik heb ooit een flinke klap gehad van zo’n lange lat – met hechtingen tot gevolg. Niet dat ik de jongen was die vooropliep... Ik was vast ergens op een verkeerd moment blijven hangen.’

‘Ik was een lief jongetje, geen *boeffie*, maar op het veldje was ik bezeten. Ik maakte slidings, en als ik op doel stond, dook ik zonder aarzeling op de straatstenen. ’s Avonds als ik thuis kwam, lagen mijn knieën regelmatig open. Mijn moeder kon verwonderd en tegelijk bezorgd toekijken. Net als die andere jongens op het pleintje wilde ik echter hetzelfde: spelen in het mooiste stadion van Nederland, dat was het hoogst haalbare in Bloemhof...’

• • • • •

2 | DAAR WERD THUIS NIET OVER GEPRAAAT

‘Je hebt voetballers die naast hun schoenen gaan lopen. Daar heb ik geen last van. Dat heeft te maken met waar je vandaan komt, en met wat je van je vader en moeder meekrijgt. Mij werd heel duidelijk gemaakt dat je respect dient te hebben voor andere mensen. Ik werd heel direct opgevoed: gewoon luisteren naar je vader en moeder. Als ik wat geflikt had, dan kreeg ik op mijn donder. Ik durfde echt maar tot een bepaalde hoogte wat te doen. Ik was als de dood dat ik een pak slaag zou krijgen of dat mijn ouders op school zouden moeten komen.’

‘We woonden met zijn vijven op de Ridderspoorstraat: mijn vader, mijn moeder, mijn jongere broertje Hennie, mijn oudere broer Rien en ik. Mijn moeder regelde de dingen thuis, mijn vader was bedrijfsleider bij golfkartonfabriek Emba. Voor zijn werk moest hij vaak naar het buitenland, soms wel vijf weken achter elkaar. Dan stond mijn moeder er alleen voor. Mijn vader had een goede baan, maar ook weer niet zo dat we ons van alles konden veroorloven. Als we op vakantie naar Spanje gingen, dan overnachtten we bijvoorbeeld niet in een hotel, maar met zijn vijven op een parkeerplaats in ons Volkswagen Kevertje...’

‘Mijn vader was een dominante man, van het slag: ik ben hier de vader in huis. Zo ging dat vroeger. In de basis was mijn moeder dienend aan hem, maar als klein *wijffie* was ze bepaald niet op haar mondje gevallen. Het kon er af en toe best pittig aan toe gaan tussen die twee. De